

Θέατρο

Θέατρο Τέχνης : «Τὸ ἐπάγγελμα τῆς κ. Οὐώρας».

Τὴν κομικὴ γιὰ τὴν παραπάνω παράσταση τοῦ «Θεάτρον Τέχνης» θέλω νὰ τὴν ἀποφύγω. Ὅχι γιὰτὶ θεωρῶ τόσο φοβερὸ τὸν τρόπο πὸν ἐρμηνεύτηκε: μεταφραστικά, σκηνοθετικά καὶ ὑποκριτικά τὸ ἔργο αὐτὸ τοῦ Σῶ, ἀλλὰ γιὰτὶ νομίζω πὸς ἦταν παραπάνω λάθος τακτικῆς τὸ μοίρασμα τοῦ θιάσου οἱ δὺὸ συγκροτήματα.

Οἱ ἑλληνικοὶ θιάσοι εἶναι κατ' ἀρχὴν ἀδύνατοι πάντα στὴ σύνθεσή τους. Τὸ «Θέατρο Τέχνης» εἶχε φέτο καὶ ἑλλείψεις ἀπὸ ὀρισμένα σιιέλεχη. Γι' αὐτό, τὸ μοίρασμα τῶν λειψῶν κιάλας δυνάμεῶν του ἦταν κυριολεκτικά καταστροφὴ.

Εἶναι ἀξιεπαίνος ὁ Κάρολος Κούν γιὰ τὴν προσεκτικὴ καὶ συνετὴ ἐπιλογὴ (ἀπὸ δική του ἔσοι αἰσθητικὴ κ' ἰδεολογικὴ σκοπιὰ) τοῦ δραματολόγου του. Ὅμως πρέπει ν' ἀναμειρᾶ καὶ τὶς δυνάμεις του καὶ νὰ μὴν ξεχνᾶ πὸς τὸ θεατρὸ του, δυστυχῶς, γιὰ τὴν ὥρα, δὲν εἶναι «ρεπερτορίον». Πὸς σημαίνει πὸς, καὶ μὲ ἀκέραιες τὶς καλλιτεχνικὲς δυνάμεις του, δὲν μπορεῖ νὰ ἀνεβᾶζει, ἀπανωτά, ἔργα μὲ ἀξιώσεις, δταν σκεφτεῖ μίλιση κινένας καὶ τὸ χρόνον πὸν ἡ ἑλληνικὴ ταμειακὴ πραγματικότητα παραχωρεῖ γιὰ τὴν προετοιμασία τῶν ἔργων, τότε οἱ δυσκολίες κατανοῦν ἀξεπέραστες. Καὶ τέλος, δταν μοιραστοῦν κ' οἱ λειψὲς κιάλας δυνάμεις, ἔχουμε παράσταση σάν τῆς κ. Οὐώρας.

Ἐλπίζω αὐτὸ νὰ τὸ διαπίστωσε καὶ ὁ ἴδιος ὁ θιάσος τοῦ Κάρολου Κούν. Ὅποτε θὰ πρέπει νὰ περιμένουμε νὰ ξανασηκῶσι πάλι τὶς δυνάμεις του, γιὰ νὰ μᾶς ἀνακουφίσει ἀπ' τὴν ξεραία καὶ τὴν ἑλλειψη κάθε πνευματικότητας καὶ καλλιτεχνικῆς οὐσίας πὸν δέσνει ἄλο τὸ σημερινὸ ἑλληνικὸ θεατρο.

Τὸ μόνο ἄξιο λόγου ἀπ' τὴν παράσταση τῆς κ. Οὐώρας εἶναι ἡ σκηνογραφικὴ δουλειὰ τῆς Μαρίας Καλλέργη, πὸν ξανοίγει πολλὲς ἐλπίδες καὶ δυνατότητες γιὰ τὴν πρώτη ἑλληνίδα σκηνογράφου.

Α. Σ.